

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 13.12.1904
Číslo výtisku: 344
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na ranní a odpolední listy...
V Praze v administraci...
na čtvrt let...
na šest let...
na osm let...
na deset let...

NÁRODNÍ LISTY

V druhém prodeji:
ranní číslo o sobě...
odpolední...
na čtvrt let...
na šest let...
na osm let...
na deset let...

Onešné číslo pro Prahu je o 10 stránkách.

Válka.

L. Z Petrohradu, 12. prosince. (Př. telegram zvláštního zpravodaje »Mr. Listů«.)
Dopisovatel »Rusi« z Muklena sděluje, že v armádě manduščinů užívá se s úspěchem projektorů proti útokům nepříteli, jenž mívá v orvíceném pásmu velké stráty.

Z Tokia, 12. prosince. (C. B.) Oficiální zpráva od oběhací armády před Port Arturem praví: Čtyři ruské řadové lodě, dva křižáky, jedna dělová loď a jedna minonoska jsou úplně k boji nezpůsobilými. Další stěbla na loď jest zbytná. Nyní stíhají se na město a pásojí se nmu těžké škoty. (Družo ve plitěné japonských vrzky ot zláze ruského lodatva portarurského tvrdí přee jen ještě sdělení ruských, protože poloha dolytého 203m. pahorkového, na vyvýšeném koncě ažkě doste rozsedliny, terainu ku přístavu vedoucho, nevysvětluje naprozd, jakže by mohli Japonci ovládati z této tvrdě přistav — tím město — a proč že by ruské lodě ucehly se do chráněných částí přístavu, leda že by tyto mělké byly: okolnost to, kteréž ostem nasvědoval by i fakt, že v vespech japonských nemluví se nic o zasažení torpédovel japonskými stíleki. Pozn. red.)

Z Londýna, 12. prosince. (C. B.) Die úředních zpráv japonských oběhací zřítly Japonců za útoků na Port Artur v posledních dvou měsících újna 5000 mrtvých a 10 000 raněných, kdežto stráty za posledních útoků byly značné větší.

(Ostatní telefonické a telegrafické zprávy viz na straně 4.)

Nové dějství v Uhrách počíná...

Kdežto cislánský »Curtius« Körber tuhému loji o opasidel dvou třetin ztupených národních čle se vylučl prosím — jřibouchnou tím čle parlamentu vídeňského troufalejší jeho madarský kollega hr. Štěpán Tisza hraje si na hrdinu: svolal dnem 18. listopadu obročeny sněm uberský k novému (čtvrtému) zasedání již na dnešní den, aby si do Vánoce na něm vymohl i zdemokracii t. j. dodatelně schválení svých zekazkových skutků.

Na pohled páni k tomu rolná dávká smětosti. Avšak Tisza je předně neobyčejně smělým hrátem, za druhé spolehka na ostří široký nového jednatelského kováče — a na s m l dlouho odčítat, aby se mu držel se jeho vládní většina prodlením pod rukama nerozdráha naposled — v měsíni. Kdežto Körber jen od přitáhu a prodlení spásu pro sebe čeká — Tiszovi naopak každá chvílka je crahá: musí kouti své železo, dokud je zřavým Sým násilnicím kouskem z 18. listopadu zahájil proti silné národní opozici nad mru urputný ústavní boj, v něž vrhl se jako fanatik, odhodlaný bud nepříteli rozdit, nebo sám rozrozcenu hlavou padnout. Ježto však na stinné opozice

FEUILLETON.

Starořímská tvrz

Z bavorského vjeřta. Pověď Jaroslav Hašek.

Trochu se mně již ta bavorská juéna vesnice nestábele plela. Masing, Gromschring, Menning, Vohbrug, Wehr, Nickerich, Müsse, Münster, Schwaig, Neustadt, Einig. Přesel jsem je všechny za krásné srpnové dopoledne. Já na Einig, nic zvláštního. Nedaleko vsud zelený Dunaj, v každé vsi a městečku koutě, všude tluští Bavoráci a »Neustadtu nad Dunajem«, akoliv Dunaj je na pól hodiny vzdálen, spoječné domy s arkýři, a za městečkem jakési lázeň se sirnatými prameny. Několik lázeňských hostl se tu troušl, ale jinak nic pozoruhodného od Ingolstadtu až k Einigu. Ledá, že by vsá zjímání u Schwaigu vesnice napsal na modrořímém sloupě: Schwaig, ves, Schwaig, soudovský úřad: Schwaig, politický úřad: Schwaig, zemský soud: Schwaig, okresní velitelství: Schwaig. Trochu si to spleli.

Ve Schwaigu nejsou příliš chytří lidé. V Neustadtu dojal mne svým zjevem chrouný Bavorák, oběhový do mědého oděvu, přes který táhly se zálehy pruhu. Zatl límece a klobouk třikrát s přerem přitřásl.
Lepo si nechodí ani bavorský pinc regent. Je to generál či potěnatelk některého z německých velodvůdků, který se tu sad odněkud vzal? Bohužel, vlnice netrvala dlouho. Vyšfoceny pán vylze na kozlík, ale žádného gigu, ani automobilu Vůz byl sprostý postoiřov dostavnik. Generál a knize sevrkl se na postilionu.
«Kam jede?» «Do Einigu,» povídá sedlák v duběném, černém kabátu se stříbrnými knoflíky.
«Tam, co jest stará římská pevnost?» vyznívá.
«Nevim,» zase sedlák, «ale tues má tamější ústí pohřeb.»
«Sed jsem si též do dostavniku. Vůz třeba snopstěpsat několikrát zplodit, ži najdu na pohřeb, nebo za starořímského zřvodišl.

toliké jsou muži tvrdých hlav a obnivých srdc, neblednou před bojem o velkou věc, dojde nyní na sněmu uberského pravděpodobně nevidané rozhořčení sečím, ani k bitvám tak tuhým, že snad podobných ještě novodobě dějiny sněmu uberských nepoznaly.
Tak aspoň její se po úředních ostých přešlefkách na laborech a voličských schůzích děje v předvečer nové kampaně sněmovní obaplná náladá duchová a mysl. Tu i onde výslovně hrají bojovná, nesmířitelná žď seka proti soku, jiftená krvavými úrazkami, prozrazujícími žhavost i hloubku starých hněvů a neváštlivost osobních.

Mladý, energický a čilozdávislý předseda ministrů uberského hr. Štěpán Tisza, jenž osvědčil se vůči Vidni jako velmi obratný žneč zářivý pan při vojenském, politickém i ve svých řečech jako nějaký »božský« poslánek nadšený bojovnká a spasilé vlasti uberské. Tvrdí, že př by byla ústavní svoboda, ano celá politická existence Uher snad nikdy bře obžrožena, nežli jest dnes svými vlastními nezdrženými zástupy, provozujícími obstrukci na sněmu uberském, tomto palladiu veskeré budoucnosti Madarska. Úloží př si tedy za úkol života svého osvoboditi vlasti uberskou od této zlobivé sané stýj co stýj, všemi možnými, třeba i násilnými prostředky. Neustoupí př od tohoto představení svého do posledních sil. Nejvzdátelnějším prostředkem jest se mu býtj zlostným jednat' až smrti.

Povzdávám mu však abstraktní zmeštná, aby ho uzákonil konec řádov, ústavní, musil prozbit na čas jednoho roku násilně promaskat přechodni, co nejostřejší řád, moc kterého lze vzornou opozici lámat ep až zřehesku. Tot př celý jeho vln. Sleduje veliké čle, chce zachránit vlast před jistou škodou ba nestěním a proto si nedělá z porušením formy něho. Účel posvěcuje prostředky...

Tolik Tisza na svou obranu. Slyšelo ale nyní vyjet žaloby opozice a to žaloby mužů tak vážných a populárních, jako Fr. Kósta, hr. Vojt. Appony a Jul. Andrássya. Všichni ti prohlašují trvením Tiszovo v ústavním nebezpečí, hrozícím svobodě a budoucnosti Uher z posavadní obstrukce za blud a šálbu, který schopen je toliko bud fanatické přepjatce, opanování ntkvělou myšlenkou, anebo čilozdávislým a slavomamem opojený mletičích, jenž hledí se zavědit rozhodujícím kruhům tím, že spoutá opozici v parlamentě uberském pro budoucnost, aby nemohla se nikdy více optili požadavkům vojenské správy tak drazně, jako légo.

Když však již chěl Tisza prozřeti změnu posavadního jednatelského řádu, dorazuje spojená opozice, neměl toho přece co žit vnitřní hrubým porušením práva, evetným násilím tvrdit proti mušním. Neboť tím sáhl na základní princip ústavnosti uberské, zaručující i menšinu právo svobodného slova ve starobylém sněmu uberském. Cesta násilím je nedozrálá. Nikto nepř, kde skončí, kam dovede. Prošli by tento nepř, před nezdrán, mohl by se s kterakoliv pítstí zle vlada odvolati na příklad ten a osměliti zle k téžšímu porušení svobody uberské. Nutno tedy optit se už znehd. Jakmile se první počíná. Nežli v m obrátit ten nezdrán, kromě jednat' řád, zplomený násilím a důrazně smělí obě hlavní škody, Tiszu i předsedu sněmovny Percezelu: tak jen může se snázit mř ve sněmovnu i do vlasti...

Slovem, spojená opozice nehodlá naprosto přdbrbit se novému jednatelskému řádu, ale trvá na starém, jako jediné plitném a pro ni závazném. Rovněž nechce více uznati autoritu předsedy sněmovny Percezelu,

lubená zřvata. I dostavnik měl velmi obrovit formu, jako veskec v Bavorsku. Silnice jde přes nevyseké vršky. Na pravo pole, nebo bramborů, ředky žlutých turko, pruby chmelových tyčí a na konci obrysy mladého jehličnatého leska. Na levu šav a dole mlubokoo Dunaj měly vrhání a lukami. Za Dunajem vesnice, zas pole, brambory, jako nánože. Nudný pohled k tomu běží más deset ve voze pro pět osob. Na mém kolečké sedl kozeleží z Neustadtu. Zaspal je s výkřiku o važe. »Mir san roh' aber zumfittlich!« sřídá. Na kolenu kouže z Neustadtu houpá se ramanatý zeznický tovaryš ze Schwaigu. Nrupi bezká stědka na kolenu nějakého hrubáka, jako je hostinský z Einigu, který stědka nese. Nesnesitelné vedro srpnového dne a hory v spálených bramborech suchem.

Akvoly jedeme už pól druhé hodiny, krajinu neznámě tvářnost.
Rád bych vylze z dostavniku, ale pro kozelečinu nemoulu. Ostatně za hodinu budeme v Einigu. Pěšky byl bych tam již o hodinu dříve.

Pomstím se. Vykřídám o původu římských tvrzí. Že byly postaveny proti nájzdom germánských kmenů podél Dunaje. Dáležiti posice hájeny pevnostkami, zvanými »castellum romanum«.

Jednu vykopali v Einigu. Pak povídám, že Bavori jsou smíšenou starých Gothů a Markománů, jak nazvědují z Neustadtu. Zaspal je s výkřiku o važe. »Mir san roh' aber zumfittlich!« sřídá. Na kolenu kouže z Neustadtu houpá se ramanatý zeznický tovaryš ze Schwaigu. Nrupi bezká stědka na kolenu nějakého hrubáka, jako je hostinský z Einigu, který stědka nese. Nesnesitelné vedro srpnového dne a hory v spálených bramborech suchem.

Jednu vykopali v Einigu. Pak povídám, že Bavori jsou smíšenou starých Gothů a Markománů, jak nazvědují z Neustadtu. Zaspal je s výkřiku o važe. »Mir san roh' aber zumfittlich!« sřídá. Na kolenu kouže z Neustadtu houpá se ramanatý zeznický tovaryš ze Schwaigu. Nrupi bezká stědka na kolenu nějakého hrubáka, jako je hostinský z Einigu, který stědka nese. Nesnesitelné vedro srpnového dne a hory v spálených bramborech suchem.

nejbí vlní z vřelomolnosti a porušením jednatelského řádu, nad tož aby vyslela de 21. listopadu výboru, jež chce Tisza zříditi, k vypracování no v é o definitivního jednatelského řádu, i jen jednatelského z členů svých... Zahájí tedy nejméně 160 povolených dněkem ve sněmu uberském proti jeho vládní, proti představenosti a vládě Tiszově ne v tužší trpný o dpej, jenž asi vyspěje do velké dramatické konvulsi

Co dále?

Nechtí kdo souditi jakoli o významu hlasování, jež v pátek provedeno bylo v rozpočtovém výboru vídeňského parlamentu, nepopiratelně faktum je, že touto epizodou přivoděna byla situace, která, i když joprou se jí všechny ostatní přitřsky, zajímavce zůstane v každém případě. Vládě nebyla způsobena porážka ve věci vládní mechanice směr podřízené vládě nebylo odepřeno pouze sesání kasovných hotovostí o 69 milionů korun, vládní odepřena důvěra většinou tak eklatantní, že za poměr normálních by dnes již žádá vlády Křibrovny nebylo.

A většina sestávala právě z oněch starých, jež nepruďší vedou boj asi ne tak proti kabinetu, jako proti sobě. Strany, jež té doby nemají společného, než lojstě, na němž se potkávají, spojily se tentokráté proti vládě nad stranami, aby jí daly na jevo, že zavrhují děravou její neutralitu, že dost již mají všude prostě vytrvalost, která v obrocnu mltivo přetrvává, zejména, než svatba co možná hrdě dlošlo se udržet na úctě práva a zákona, na úctě spůsobnosti a stěslit národu, na úctě zřvitého rozvoje státu.

Je pravda, že vláda Křibrovna nebyla dosazena z členů parlamentu, ani ne ve vzromání se jeho většinou, že je to vláda úřednická, jež první povinností je ne vidnout, ale administrativu. Vsk i vláda taková, stpřil jí parlament, nemůže se udržeti proti němu a jeho eventualnímu odporu. Vláda úřednická má určité povinnosti, jež jí diktuje ústavnost a pokud konstitucionalismus — byť i jen brmlně — zůstává v platnosti, nesmí vláda i lehkým srdcem a bezohledně přenést se pře vůči zastupitelstvu lidu. To činí mltě jen vláda absolutní.

To asi samotářskou čtu. Křibrovni tanulo na mysl, když po hlasování v rozpočtovém výboru se zredl, aby proslovil řeč, z níž jeho vylsteh, zůstává dojem, že chel vlády odhodlan je vyvoditi z údlosti též desleky.
Vsk stačilo k tomu, jak se zdá, jediné pouze vyspání, aby vůči si dr. Křibor do své pohodlné rezervace, z níž právě tak ignoruje vůči zástupcům lidových, jeho životní interesity tohoto státu.

Dr. Křibor zůstane starým Křiborem a poněvadž die všelo koruna se rozhodne pro jeho názor, že dnes již vláda než vláda »nestranství, ovšem že s »slabovlnou neutralitou« naproti Němcům, není možná, zůstane asi vše při starém. Fildské Křibrovny vlády, pochopitelně v kruch, v níž chelby mlt předešlým pokoj a která, jak známo, dohod experimentálně pokládá za definitivní ukončeno, je velmi jednoduchá a má by costi do sebe, kdyby neupřirala se o názry zcela falešné, jež vylučují ke všemu to, co na světě je každé vlády povinností — hájit zákon a právo.

Křibrovna vláda takto kalkuluje: Češové a Němci se rvou. Ponecháme je pro tu, chráme ale status quo, jenž Němcům poskytuje všechny výhody a odepřuje Čechům, od usiluj. Vyčkáme, až rozvadení domoucí poměry sami se smřli, jinfmly složí až Čechové Němcům se

po celou cestu. Dvěatřítce vůči asi smádnat' teď. Nyni zádi se není nejlepší mžem v celých Bavorských. Byl jedním hospodským v Einigu. A dvěatřítce byla jeho člen. Dceruška hostinského Roznána a mlá, osti dobré bavorské pivo v litrových džbáncích bez porty, v Bavorských nádrosto nepochopitelného. Pivo dohře a také hostinský, jmenem Jina Lindauer, dobrý.

»Dejte si ještě jedno,« mlá dobrácky.
«Clotilde,« vlně na dceručku, »jones pnavo jestě mřzí! Pán hodí dojvíti...«

Pivo z pivovaru Ludvíka Mářtha v Neustadtu je výborné, nahotiče chuti.
Přišel původce, který má vše prověsti stáru povnosti.

Královský bavorský původce po římské povnosti. Jmenuje se Otto. Sloužil u jedenáctého pluku bavorských kyrysníků a má hodnost poddůstojníka. Kromě původcem, jest též kotelník, strážníkem a v noi ponocným. Kostelník sbrnel se pomáží př zjevení svatých. Jinak muš mltumolným, vzržením neobyčejně truchlivého. Na svůj truchlivý výraz v obličejí velmi hrdá. I řeč má truchlivou. Připadá vůči, že se dá každou chvíli do člá. Přišel, prsidil ke stolu a pít se, smřli vylit na můj účet litr piva.

»Mly pane,« povídá, »láď jsem chodil ve světě, na vojné člověk dnes tu, zejtra jdu. To vlně, u kyrysníků. Ach můj bože!« Svéšil smutně hlavou. »Byly to usy, ty se nevzdáv!« Dřval se do vyznědného litru. »A nyní člověk jako se. Chodí, dřív se, jak lidé pijí, ach, můj bože!« Byla nevyhnutelná mravní potřeba, poručit druhý litr.

»Prosím vás,« ptám se, »musil jste dělat zkoušku na své přednostnictví?«
«Ověšm,« velený pane, »dali mně sesit dřít, vychází to v Mnichovu, jsou tam všechny starostlivosti a staré řádové, vykopávají v sešlosti pivo o Einigu, povnosti hláskám, jak pjděme. To jsem to naučil na vzpomněti a třídil jsem př. Prolezl. Pak jsem šel do Keimeho dělat zkoušku na okresním úřadě. Odřídil jsem o starých legiionářích, jedného jsem vykopali, řídil kyrysní legiionář. Má přitbu a zbyly sukance na sobě. O měj jsem také vyprávěl. Pak o tom, že pov-

podobr. Potom teprve objevíme se na jevišti počme vládnouti. Nepodají-li se Češové a Němci neslevi, co na tom? Vyčkáme, třeba zatím stá zavlčen bude na pokraj záhuby.

Co stane se tedy dále?
Dr. Křibor bude čekati a provádět zatím svou. Stará státnická mudrost nejvřtější skldce této monarchie Antonína Schmerlinga opět obživia a co stalo se v pátek večer v rozpočtovém výboru, pokládá bude nyníšší ředitel politických osudů království a zemí na římské řád zastupovených za nepřijemnou pouze epizodu.

Tím epizodě bude možná tak kalkulovati, že ti, kteří pomohli české a jihoslovanské opozici, Křibrovni porážku způsobili, že strany německé, jak se zdá, ponechají si ce, ale dnes již patrón k podobnému názoru o věci se přizbuzí.
Je zajímavo na příklad, že vídeňský tisk až na nepatrné výjimky stojí vesměs na straně Křibrovny a proti německým stranám, jež 69 milionového refundaci nepovolují. A také německý tisk pražský bolestně počítuje, že němečtí poslanci zřahpňnou se dali do triumfalního vřvo dra. Kraměře. »Neue Freie Presse« lamentuje nad nepruřivostí německou, »Deutsche Zig« sprostě splítá tím, jež hlasováním patelním opozice vládě maršá, antisemitismu, »Deutsche Volkzeitung« maršá s namáhá pohobý, co vedlo Němce podati proti vládě roku Čechům a »Neues Wiener Tagblatt« pojednává o parlamentním intermezzu tak, jako by nebylo nic jiným, než německým politikem za slezské parallelky a za Inspruk. Ted př už čelit vyrovnaná a na vládě je, aby sblížila se opět s Němci, kteří př jsou a zůstanou ne pouze zakladatelé, nýbrž i »oběťvámie udržovatelé tohoto státu.

Jedná »Zeite« bude jinou, ovšem jen z té přčiny, že pokládá za svou povinnost, mluvit vždy opak toho, co vylká speciální orgán dra. Křibra »N. Fr. Presse«...
Tak se věci mají a přsa nepopiratelnou pravdu, že plitěním hlasováním v rozpočtovém komisí zasažena byla vláda rána v týl, po níž by každá jiná byla se se seldá skácela, politik strážlivý, uvazuje podivuhodně poměry v tomto státě, v němž všechen veřejný život hoed od počátku založen byl na lži a klamu, nebude ani na okamžik v pochybnosti, že skončí také změně již intermezzu — po rakousku. Nechtí se nikdo neklame: panstvo právě proto, aby opět dokázalo, jak tradiceioneli má despekt před parlamentem a přede všem, co s nim souvisí, nedá se k rozhodnému kroku donutiti ani lojstě, ani samotářskou čtu.

Co dále se stane?
Jakkoli minulý pátek proveden byl důkaz, že není to pouze obstrukce, že dr. Křibrovni pekáž, neboť utrpěl porážku dělným apparátem parlamentním, jakkoli nade vsi pochybnost zřstěno, že do duše hostejna je dr. Křibrovni tiseň zeměděleč našich, postizných v tomto ledě ranou nad jiné kroutou; jakoli nemůže býtj nejmenší pochybnosti o tom, že zároveň s novouzdou předchozí chel dr. Křibor svéví nejvřtější zájmy, vynučenými tožli miliony umoznil další kuratorát své, nelze — prozatím aspoň — vřy přikládati povšatem o jeho blízké pádu.

Politické zprávy zahraničné.

V Praze, 12. prosince.

Pověstí o smrti Sývetonově.

Vládní listy francouzské hledí ověřiti nyní na Sývetona podezření, že sám si na život sáhl, ale nepospekují se ani konstatováním tohoto

nost leží na malém návrší nad Dunajem a dělí se ve dvě části. Část na straně západu jest méně zachována a byla dříve oběháná zdi. Z kamenů vystavěli zde kolem hrbitova. Jestě před rokem potřebovali ve vsi kameni a jezditli tam. Část na straně východní jest vykopána úplně. To je nádroví Tam se utkali, když jim bylo nebhřelí Prvedu vsá chodbami. Uvidíte vesnici, kde Řimane věznili zajatce, nežli je povolali. Pěpravitěly také vědíme, Pak sá sedník z křezů s mramorovou plitkou. Dřahý panel To všechno jsem odřikal a dostal pak vysvětlěn jako královský převodec v Einigu. Víte, povnost náleží zemí; zede to opravuje. Potom jsou ještě pravidla, jak se chovat vůči návštěvníkům. V § 12. káže se, chovat se uctivě. Mly pane! Řekněte mi upřímně, nechováme se uctivě a zdvořile? Mój bože! Byl jsem na vojné, poručel jsem a ted? Mój pane! Není to smutné? Člověk se nadře a chodí žíním... Ověšm stá se, ale velmi zřídke, přijde dobrý pán a řekne: Pane Hans, nálejte panu Otto ještě litr... Mój bože! Řekněte sedřine a každý s nřm nakládá, jak se mu líbí, uznání žně... Dal jsem panu Otto, rozumí se, nálit ještě litr... Ve vyhláске okresního policejního velitelství v Keimehu stran návštěvy vykopané římské povnosti útu paragrafy § 4. Každý ná návštěvník jest povinen v sřimati si j en toho, nad upozorňuje původce.

§ 7. Břat sechoh likéry a opojné nápoje, jako kěhokovy druhu, se pítne zakazuje.
§ 9. Přelézání zdi bez svolení původce jest přísně zakázáno.
§ 11. Zakázáno jest chovati se násilně vůči ostatním návštěvníkům.
§ 14. Pouštěti se do hádky s původcem, se pítne zakazuje.

»Ano,« vylkával pan Otto, »k posledním paragrafu jednou mně jeden z pánů řekl: Jest to jsem to naučil na vzpomněti a třídil jsem př. Prolezl. Pak jsem šel do Keimeho dělat zkoušku na okresním úřadě. Odřídil jsem o starých legiionářích, jedného jsem vykopali, řídil kyrysní legiionář. Má přitbu a zbyly sukance na sobě. O měj jsem také vyprávěl. Pak o tom, že pov-

ost leží na malém návrší nad Dunajem a dělí se ve dvě části. Část na straně západu jest méně zachována a byla dříve oběháná zdi. Z kamenů vystavěli zde kolem hrbitova. Jestě před rokem potřebovali ve vsi kameni a jezditli tam. Část na straně východní jest vykopána úplně. To je nádroví Tam se utkali, když jim bylo nebhřelí Prvedu vsá chodbami. Uvidíte vesnici, kde Řimane věznili zajatce, nežli je povolali. Pěpravitěly také vědíme, Pak sá sedník z křezů s mramorovou plitkou. Dřahý panel To všechno jsem odřikal a dostal pak vysvětlěn jako královský převodec v Einigu. Víte, povnost náleží zemí; zede to opravuje. Potom jsou ještě pravidla, jak se chovat vůči návštěvníkům. V § 12. káže se, chovat se uctivě. Mly pane! Řekněte mi upřímně, nechováme se uctivě a zdvořile? Mój bože! Byl jsem na vojné, poručel jsem a ted? Mój pane! Není to smutné? Člověk se nadře a chodí žíním... Ověšm stá se, ale velmi zřídke, přijde dobrý pán a řekne: Pane Hans, nálejte panu Otto ještě litr... Mój bože! Řekněte sedřine a každý s nřm nakládá, jak se mu líbí, uznání žně... Dal jsem panu Otto, rozumí se, nálit ještě litr... Ve vyhláске okresního policejního velitelství v Keimehu stran návštěvy vykopané římské povnosti útu paragrafy § 4. Každý ná návštěvník jest povinen v sřimati si j en toho, nad upozorňuje původce.

§ 7. Břat sechoh likéry a opojné nápoje, jako kěhokovy druhu, se pítne zakazuje.
§ 9. Přelézání zdi bez svolení původce jest přísně zakázáno.
§ 11. Zakázáno jest chovati se násilně vůči ostatním návštěvníkům.
§ 14. Pouštěti se do hádky s původcem, se pítne zakazuje.

»Ano,« vylkával pan Otto, »k posledním paragrafu jednou mně jeden z pánů řekl: Jest to jsem to naučil na vzpomněti a třídil jsem př. Prolezl. Pak jsem šel do Keimeho dělat zkoušku na okresním úřadě. Odřídil jsem o starých legiionářích, jedného jsem vykopali, řídil kyrysní legiionář. Má přitbu a zbyly sukance na sobě. O měj jsem také vyprávěl. Pak o tom, že pov-

Účinek piva byl pozoruhodný. Pan Otto rozjoseval pomalu ervy třeš, zesmutněl vsak znova, když jsem ho konečně vyzval, aby chodil sli.

mlnění svého, jež by ovšem neměnilo nic na slechlosti Sývetonově, nýbrž hledí jej i přímo znanobiti: tvrdí o utržen, že zapřel důležitý poměr s nevládní čerou svojí, vlastní dcerou paní Sývetonové, a že když poměr ten nezdehl bez následků, spěchal zločin druhý, jehož předmětem stala se opět nevládní čera jeho. Zločin ten odhalen byl, když se dcera provdala a měl býtj př uvaden na pletěs př líčení porotním, pro spolikování gen. Andřea proti Sývetonu nakázaném. Ovšem př zet Sývetonův telegrafoval vysřetlivému soudci: »Nemluve o věci té. Nechte mltě spáti v pokoj, ale listy v zájmu veřejné mavnosti budou musit přece mluvit, i bude rozvnt obrat, jež bude zřkzomovným pro celí národností antisemitismu.« Jak vidno, již sám tisk lepeší než velmi podezřel. A důrazně odhaleno on přijati odevš z jiného dostov.

Ještě podivno, že vláda, kdyby vše, z níž dnes smřti umřčený Sýveton se vlni, byla pravdivá, že by nebyl pobáha pro zločin onen před soud mltě, jež náležel k nejnebezpečnějším jejím odřpčarům a že by nebyla hleďela tak jeho veřejné činnosti a jeho strasti. Takové vytabování zločinu pro smřti obviněného zaváně tuze ale zánámým praktikami dřeřvofradou. Nejprve řeklo se, že je Sýveton trestaný za římské nesnáze, když se opak toho dřžděl, přchází se nyní s obřvím jiným a dřžděná se také, že Sýveton obžlil se dlohuo po společnosti, jež počítuje pro nřinad smřti i když tito nastane »sebevředno. Avšak právě vědom, že se proto němu obvinění takové chystá, bylo by musilo Sývetona hřati k tomu, aby seoptel trzením takového př veřejném líčení a nemohl si přšti zemřiti neostěšm. Tím podivněšm byla by ale sebevřezda Sývetonova den před líčením, o němž věděl, že skončí jeho naprošným úspěchem. Nyni je známo již, že přbiláha se za svředky k líčení Sývetonova řada dostojníky a generálm Jovetem počítá, kteří i s oběhvatím Sývetonem se nyní s obřvím odhodlání obžlali ceu pravdu o denunciacím systému v armádě a že řed obžaje Roberta má býtj ne obhajobu klienta, ale obžalobu jeho odřpčarů. Den před svým líčením obviněný nezabyl se dobrochle. Ale právě proto smřti jeho zůstává tím — záhadnější.

Revoluční propaganda ve vojsku italském.
Policie italská objevila v Miláne skladisti 50 000 proklamací k vojsku, vřvřezlečel do vojsku, by nestřilily v žádném případě do lidu. Policie zatkla př t osob; další zatřhání ještě př kynu. Od dšit ži dojde vřtj př se známky silného zmžhání serovoluční propagandy v italském vojsku.

Krvavé bitky a křerikály španělskými.
Procesi, pořádné všera na paměť Nepokřvřného počelí Panny Marie, mlé přbřeh všem křvavý. Antilerikovsky napadli procesi a došlo i k střelbě z revolverů. Drzy byla řed všeobecnou. Četnictvo vědělo si rády i zakřobilo vojsko. Množství bylo velmi ročně a ještě více zatkáno. Teprve o 1. hod. večerní obvoje byl pokoj.

Po vítězství republikánské strany v Unii.
Prvým důsledkem velkého úspěchu strany třve v Spojených státech bylo, že se jak v senátu tak ve sněmovně poslanecké opřela všelkém pokusu k obžezání trustových vřstředků a že Roosevelt pře veskeré mnohoslibné proklamace před volbu našjo ži tomu se pod-

Za návštěvu plát se dvě marky.
Do údolí Dunaje sklánel se večer, hasli jsme tedie žizeň dobych stě hodin.
Čestou měl pa Otto slovo. Křdyby byl žil v době, kdy povnost byla rozhořena, byl by býval... Náhle pan Otto mezi řed klopil. Na straně se přeprikop. Pomáhl jsem mu na nohy.
«Křdyby byl římským legiionářem,« bruel, «já bych ukázá. Gothům nebo jak se ti dřebečli jmenovali. Vlně to krásné povnost, jako se štěstaly a tak j mřiti. Byl jsem, dřahý pane, u kyrysníků...»

Povnost náleží u silnice, chržena kolem dokola plotem. Celový sloupec zřvřitlní
Pan Otto klopil přede mnou po schdkách, dřze v roce hřřit klíč.
«To jest sklep,« vylkával, »sem řimštl vojsci ukládali své zálohy. Já, ja! To je povnost. Castellum romanum...»

»Castellum, romanum,« opravuji.
«Ja, ja,« poidá původce, »trochu se plelu!«
Křátelme dále splel podzemních choděb.
«Tak na mně přcházet nějaká dřimota,« povídá pan Otto, »nřle usřejde na patník skieponn. Ja, ja, už jsem ušarý, ale — křdyby byl býval, vite...»

Světká vyzvala pana Ottovi z ruky. Když jsem světku rozpal, seznal jsem, že královský bavorský převodec při tak klidně, jak se sluší na člověka, který vylil šest litrů bavorského piva.

Nepodařilo se mi jej probudit. Počkámě vítězů gotských spal hrozně trřím spánkem...
«Projele si asi knihu střžnosti?« vřtal mne hostinský Hans Lindauer, když jsem se vřřil do vsi bez převodu. »To dčlá pan Otto často. Jistě vám tam někde usřil. Páni v Keimehu nají z toho velkou šrandu... Než se probudí a vřřitlivě, bude »ano...«

Těhož dne, vládně v noci cestou do Ingolstadtu jsem se už unudil. Vzpomínal jsem si smřelou tvář v